

Yöresi Araştırmaları" (Fügen İlter, sy. 19); "Selçuklu Palmet Motiflerinin Tipolojisi" (Selçuk Mülâyim, sy. 20); "İznik Çini Fırınlarını Kurtarma Kazısı" (Necati Ayas, sy. 20); "İsveç Kraliyet Kütüphanesi'nde Bulunan İbrahim Müteferrika'nın Bastığı Eserlerin Latince Kataloğu" (Mustafa Akbulut, sy. 20).

Dergi uzun bir aradan sonra "Ord. Prof. Dr. Ekrem Akurgal İçin Armağan" sayısıyla yeniden yayımlanmıştır. 1978-1980 yıllarına ait 21. sayı ancak 1987'de basılmıştır. Armağan sayısının II. cildi olan 1981-1983 yıllarına ait 22. sayı ise 1989'da çıkmıştır. Ancak her iki sayıda da Türk ve İslâm medeniyetiyle ilgili herhangi bir yazı yoktur.

Anadolu adını taşıyan bir derginin Anadolu'daki çeşitli devir eserlerine dair araştırma ve makalelere yer vermesi tabii ise de dergide bilhassa Türk devrini ilgilendiren çalışmaların pek az olduğu dikkati çekmektedir. Ayrıca Türk sanatıyla ilgili yazılardan hiçbiri Osmanlı devri Türk sanatına temas etmemektedir. İlk yıllarda düzenli olarak çıkan yıllık sonraları aksamış, birkaç yılda ancak bir sayı yayımlanır olmuştur.

SEMAVİ EYİCE

ANADOLU AĞASI

Osmanlılar'da Acemi Ocağı'nın daha çok devşirme işleriyle ilgilenen yüksek rütbeli zâbitlerinden birinin unvanı (bk. DEVŞİRME).

ANADOLU-BAĞDAT DEMİRYOLU

(bk. BAĞDAT DEMİRYOLU).

ANADOLU BEYLİKLERİ

XIII. yüzyıldan itibaren Anadolu'nun çeşitli bölgelerinde kurulmuş olan Türk beyliklerine verilen genel ad.

Tarih. Anadolu Selçuklu Devleti'nde Sultan I. Alâeddin Keykubad'ın ölümünden (1237) sonra, veliahdı olan ortanca oğlu İzzeddin Kılıcarşan ile büyük oğlu Gıyâseddin Keyhusrev arasında uzun süren amansız bir mücadele başladı. Bu mücadele sırasında Sâdeddin Köpek gibi bir diktatörün birçok değerli ve tecrübeli emîri ortadan kaldırması devlet için büyük kayıp olmuştur. Bu olayla-

rın yanı sıra, zayıf ve kabiliyetsiz bir hükümdar olan II. Gıyâseddin Keyhusrev'in genç ve tecrübesiz kişilerle iş birliği yapması, devletin idarî mekanizmasının zayıflamasına yol açtı. Nitekim devletin bu zayıf durumu, çok büyük bir Türkmen kitesinin yer aldığı Babaîler isyanına sebep oldu. Öte yandan Selçuklu Devleti'nin durumunu yakından takip eden Moğollar da bu karışıklıklardan faydalanmak için harekete geçtiler. Nihayet 1243 yılında Köseadağ'da Moğollar karşısında uğradığı yenilginin ardından Anadolu Selçuklu Devleti hızlı bir çöküş devresine girdi ve İlhanlılar'a tâbi oldu. Bundan sonra Anadolu'da hâkimiyet Moğollar'ın eline geçti. Malî kaynakların azlığı, suistimaller ve iktisadî çöküntü yüzünden perişan bir durumda bulunan Anadolu'da Selçuklu Devleti tekrar eski ve kudretli haline gelemedi.

XIII. yüzyıl sonlarına doğru Anadolu'da Moğol baskısı zayıflamış ve bu durumdan faydalanan Türkmen beyleri yavaş yavaş Selçuklular'la ilişkilerini keserek bağımsızlıklarını ilân etmişlerdi. Anadolu Selçuklularının hâkimiyetindeki topraklarda kurulmuş olan bu beyliklere Anadolu beylikleri (tavâif-i mülük) denilir. Bunların çoğu Bizans İmparatorluğu'na yakın uçlarda ve kıyı bölgelerinde teşekkül etmişti. Selçuklu-Moğol idaresinin daha kuvvetli bir şekilde görüldüğü Orta Anadolu'da kurulan beylik sayısı ise çok azdı.

Anadolu'da kurulan bu beyliklerin en güçlüsü, merkezi Ermenek olan Karamanoğulları Beyliği'dir (yaklaşık 1256-1483). Başlangıçta süfi çevreleriyle yakın ilişkileri olduğu anlaşılan bu beylik, birçok defa Selçuklu-Moğol idaresiyle mücadele etti. Nihayet bu aileden Mehmed Bey, beraberinde Cimri lakabıyla meşhur Selçuklu şehzadesi Alâeddin Siyavuş olduğu halde Konya'ya girdi (1277). Mehmed Bey, beylik sınırları içinde Türkçe'den başka dil kullanılmamasını emretti. Bu hareket Anadolu'da Türkmenler'in millî şuurlarının çok güçlü olduğunu göstermesi bakımından ilgi çekicidir. Karamanoğulları Anadolu'da üstünlüğü ele geçirmek için Osmanlılar'la da savaştılar. Zaman zaman Osmanlılar'a karşı Venedik, Papalık ve Akkoynulular'la ittifaklar yaptılar; ancak Osmanlı-Karamanoğulları mücadelesi Osmanlılar'ın galibiyetiyle sonuçlandı.

Moğol istilâsı önünden kaçan Türkmenler'in Batı Anadolu'da Lâdik (De-

nizli), Honaz ve Dalaman bölgesinde kurduğu siyasî teşekkül Lâdik veya İnançoğulları Beyliği (1261-1368) adını taşıyordu. Bu bölgeye gelenlerin başında bulunanlardan Mehmed Bey, Sultan II. İzzeddin Keykâvus'a karşı ayaklanmış ve adı geçen beyliği kurmuştu.

Karahisar (Afyon), Kütahya, Sandıklı, Akşehir ve Beyşehir'i içine alan uç bölgesinde, Selçuklu veziri Sâhib Ata Fahreddin Ali'nin oğulları ve torunları tarafından kurulmuş olan küçük beylik ise Sâhib Ataoğulları adını taşıyordu (yaklaşık 1275-1341).

Anadolu'nun batısında Milas, Muğla ve çevresinde kurulmuş olan diğer bir Türk beyliği de Menteşeoğulları idi (yaklaşık 1280-1424). Bu beyliği, o yöreye deniz yoluyla gelen ve içeri doğru girerek sahil ile Denizli arasındaki bölgeye yerleşen Türkmenler kurmuştu. Adı geçen bölge, Anadolu Selçuklu hükümdarları tarafından beyliğin kurucusu Menteşe Bey'in atalarına iktâ* edilmişti. Menteşeoğulları donanmalarıyla Ege ve Akdeniz'de Haçlı gemilerine karşı sürekli harekâta bulunmuşlar, Rodos'u fethetmeye çalışmışlar, bu yüzden zaman zaman Venedikliler ve Kıbrıs Krallığı tarafından tehdit edilmişlerdir. Menteşe beyleri 1402'den sonra Osmanlı şehzadeleri arasındaki taht mücadelelerine de karışmışlardır.

Batı Anadolu'daki beyliklerden biri de Karesioğulları'dır. Anadolu Selçuklularını Dânişmendliler'i ortadan kaldıranca Dânişmendli ailesine mensup olan bazı beyler Bizans sınırlarında uç beyi olarak görev almışlardır. Bu aileden Kalem Bey ile oğlu Karesi Bey Bizans şehirlerini zapta girişmişler ve merkezi Balıkesir olmak üzere Karesi Beyliği'ni (yaklaşık 1297-1360) kurmuşlardır. Karesioğulları zaman zaman Trakya'ya da asker çıkarmışlardır.

Germiyanoğulları Kütahya ve çevresinde hüküm sürmüş bir Türk beyliğidir. XIII. yüzyılın ilk yarısında Malatya taraflarında bulunan Germiyan aşireti, muhtemelen Moğollar'ın baskısı yüzünden, 1262-1263 yıllarında batıya göç etmiştir. Germiyanoğulları Beyliği'ni (1300-1429) Kerîmüddin Alish'in oğlu I. Yâkub Bey kurmuştur. Onun idaresindeki Germiyanoğulları Anadolu beyliklerinin en kuvvetlilerinden biri olmuş ve en parlak devrini XIV. yüzyılda yaşamıştır.

Eşrefoğulları, XIII. yüzyılın ikinci yarısında Beyşehir ve Seydişehir taraflarında kurulmuş bir Türk beyliğidir. Kuru-

cusu Eşrefoğlu Süleyman Bey, Anadolu Selçuklularının uç beylerinden. Yerine geçen oğlu Mübârizüddin Mehmed Bey topraklarını kuzeye doğru genişleterek Akşehir ve Bolvadin taraflarına hâkim olmuşa da uçlarda bağımsızlıklarını korumaya çalışan beyliklere karşı harekete geçen Moğol Valisi Timurtaş, Eşrefoğulları'na son vermiştir (1326).

Saruhanogulları (1302-1410), merkezi Manisa olmak üzere Batı Anadolu'da kurulmuş bir Türk beyliğidir. Beyliğin kurucusu Saruhan Bey'in, Hârizmîler'in kumandanı iken Anadolu Selçuklularının hizmetine giren Saruhan ismindeki bir emirin torunu olduğu söylenmektedir. Hazırladıkları donanma ile Ege denizinde faaliyet gösteren, hatta Balkanlar'a seferler yapan Saruhanogulları zaman zaman Osmanlılar'a karşı Bizans ile anlaşmışlarsa da sonunda Osmanlılar tarafından ortadan kaldırılmışlardır.

Batı Anadolu'da kurulan güçlü beyliklerden biri de Aydınogulları Beyliği'dir (1308-1426). Bu beylik, Ege denizi ve Mora sahillerine yaptığı deniz seferleriyle büyük başarı elde etmiştir. Umur Bey zamanı Aydınogulları için her yönden önemli gelişmelerin görüldüğü parlak bir dönem olmuştur. Umur Bey'den sonra beylik çökmeye yüz tutmuştur. Ankara Savaşı'ndan (1402) sonraki devrede Cüneyd Bey Aydınogulları'nı güçlendirmeye çalışmışsa da Osmanlılar bu beyliğe son vermişlerdir.

Anadolu'nun güney sahillerinde ise Alâiye Beyliği (1293-1471) bulunmaktaydı. Alâiye (Alanya) şehri Anadolu Selçuklularının son yıllarında Karamanoğulları'nın eline geçmiş (1293), bundan sonra şehir ve yöresine Karamanoğulları'na bağlı beyler hâkim olmuştur. Siyasî bakımdan fazla bir önemi olmayan Alâiye Beyliği daha sonra Memlükler'in hâkimiyeti altına girmiştir. Ticarî önemi sebebiyle Alâiye şehri zaman zaman Kıbrıs Krallığı'nın hücumuna da uğramıştır.

Isparta, Eğridir ve yöresinde bulunan Türkmenler'in reisi Feleküddin Dündar Bey, Hamidoğulları Beyliği'ni (yaklaşık 1301-1423) kurmuştur. Daha sonra İlanlılar'ın Anadolu valisi Timurtaş Hamidoğulları'nın topraklarına sahip olmuşa da onun Mısır'a kaçmasıyla beylik tekrar canlanmış ve Eşrefoğulları'nın arazisinin bir kısmını ele geçirerek oldukça güçlenmiştir. Fakat daha sonra Hamidoğulları'nın Eğridir şubesinin toprakları Osmanlılar'la Karamanlılar arasında paylaşılmıştır. Dündar Bey Antal-

ya'yı zaptettikten sonra şehri kardeşi Yunus Bey'e bırakmış, bu suretle Hamidoğulları'nın Antalya şubesi (veya Tekeoğulları) ortaya çıkmıştır. Tekeoğulları, Antalya'yı ele geçirmek isteyen, hatta bir ara bu şehre sahip olan Kıbrıs Krallığı'na karşı başarıyla mücadele etmişlerdir.

Dulkadiroğulları Beyliği (1339-1521) ise Maraş ve Elbistan yöresinde faaliyet göstermiştir. Güney Anadolu'daki başka bir beylik de Adana bölgesinde hüküm süren Ramazanoğulları Beyliği'dir (1352-1608). Her iki beylik siyasî bakımdan önce Memlükler, sonra da Osmanlı Devleti'ne bağlı olarak hüküm sürmüşlerdir. Bu iki beylik de Osmanlılar tarafından yıkılmıştır.

Eretnaogulları Beyliği (1335-1381) Orta Anadolu'da faaliyet göstermiştir. Beyliğin kurucusu Eretna, Uygur Türkleri'ndendi. Eretna'nın oğlu Mehmed Bey devrinde beylik idaresinde emirler rol oynamaya başlamıştı. Nitekim bu beyliğin ileri gelenlerinden Kadı Burhâneddin, Eretna Beyliği'ne son vererek kendi devletini kurmuştur (1381-1398). O, hükümdarlığı süresince çevresinde bulunan Candaroğulları, Karamanoğulları, Tâceddinoğulları ve Osmanlılar'la mücadele etmiştir. Kadı Burhâneddin Devleti, kurucusunun ölümünden sonra hızla çökmüştür.

Kuzey Anadolu'da Karadeniz bölgesinde görülen ilk beylik Çobanoğulları Beyliği'dir (yaklaşık 1227-1309). Beylik, Kastamonu'da uç beyi olarak bulunan, Oğuzlar'ın Kayı boyuna mensup Hüsameddin Çoban tarafından kurulmuştur. Bu beylik daha sonra yerini Candaroğulları'na (1292-1462) bırakmıştır. Candaroğulları Beyliği aynı zamanda hânedana mensup bir kişiye nisbetle İsfendiyarogulları adıyla da bilinir.

Karadeniz bölgesinde hüküm süren bir başka beylik de Pervâneogulları'dır (1277-1322). Pervâne Muînüddin Süleyman'ın öldürülmesinden sonra oğlu Mehmed Sinop'ta Pervâneogulları adıyla bağımsız bir beylik kurmuştur. Bu beylik daha sonra Bafra ve Samsun'u ele geçirmiş, ayrıca Kıbrıs sahillerine seferler yapmış ve Karadeniz'de Cenevizliler'le savaşmıştır.

Tâceddinoğulları da (yaklaşık 1348-1428) Karadeniz kıyısında bugünkü Bafra ile Ordu arasında, güney sınırı Niksar'a kadar uzanan saha üzerinde kurulmuş bir Türk beyliğidir.

İlanlılar'ın Anadolu valisi Çoban ve oğlu Timurtaş Anadolu'yu tamamen Moğol idaresi altına sokmak maksadıyla bu beylikleri ortadan kaldırmak istemiş ve kısmen başarılı olmuştur. Emir Çoban'ın 1327'de İlanlı Hükümdarı Ebû Saîd Bahadır Han tarafından öldürülmesi sonucu Timurtaş, kurtuluşu Memlükler'e sığınmakta bulmuştu. Beylikler için asıl tehlike, Osmanlı Devleti'nin gelişmesi ve Anadolu'nun siyasî birliğini sağlamak için harekete geçmesiyle ortaya çıkmıştır. Özellikle Yıldırım Bayezid zamanında (1389-1402) Karaman, Germiyan, Hamid, Menteşe, Aydın, Saruhan ve Candaroğulları beylikleri ortadan kaldırılmıştır. Timur'un Ankara Savaşı'nda Yıldırım Bayezid'i mağlûp etmesi bu beyliklerin tekrar canlanmasına sebep olmuşa da Osmanlı Devleti'nin hızla eski kuvvetini kazanması Anadolu'daki beyliklere hayat hakkı tanımamıştır. Sonunda Osmanlılar bu beylikleri ortadan kaldırarak Anadolu'da siyasî birliği yeniden sağlamayı başarmışlardır.

BİBLİYOGRAFYA :

Uzunçarşılı, *Anadolu Beylikleri*; M. Fuad Köprülü, *Osmanlı Devleti'nin Kuruluşu*, Ankara 1959, s. 35-39; Cl. Cahen, *Osmanlılar'dan Önce Anadolu'da Türkler* (trc. Yıldız Moran), İstanbul 1976, s. 296-306; Yaşar Yücel, *Çobanoğulları Candaroğulları Beylikleri*, Ankara 1980, s. 1-8; Bosworth, *İslâm Devletleri Tarihi*, s. 269-328; Erdoğan Merçil, *Müslüman-Türk Devletleri Tarihi*, İstanbul 1985, s. 235-321; N. Kaymaz, "Anadolu Selçuklu Devleti'nin İnhitatında İdare Mekanizmasının Rolü", *TAD*, II/2-3 (1966), s. 91-155; III/4-5 (1967), s. 23-61; B. Flemming, "Türkler-Anadolu Beylikleri", *İA*, XII/2, s. 280-286.

ERDOĞAN MERÇİL

Teşkilât ve Kültür. Anadolu beyliklerinin ilk teşkilâtları aşiret geleneğine dayanıyordu. Anadolu Selçukluları döneminde sınırlara yerleştirilen Türkmen aşiretleri, savaş zamanlarında reislerinin kumandası altında sefere giderler ve savaşta sonra da hükümdar tarafından aşiret beyine iktâ edilmiş olan yerlerine dönerlerdi. Anadolu Selçuklu sultanları, çeşitli zamanlarda Anadolu'ya gelmiş olan Türkmen aşiretlerinin büyük bir kısmını Bizans İmparatorluğu ve Kilikya Ermeni Krallığı ile olan sınırlara yerleştirmişler, buradaki araziye aşiret beylerine iktâ olarak vermişlerdi. Bu Türkmen beyleri daha sonra bağımsızlıklarını kazanmaya başlayınca Selçuklu teşkilâtını taklit ederek daha küçük çapta memuriyetlerle saray ve teşrifat usulleri koymuşlardır.